

Ардин беше сам в стаята. Един слънчев лъч погали немирните му кичурчета, които никога не се подчиняваха на гребена. Изведнъж отнякъде се чу приглушен, но ясен глас, като че ли идващ едновременно от перце и от вятъра:

– Много красиви думи! Но още по-красиви ще станат, когато ги слушаш със сърцето си.

Момчето подскочи от леглото. Нали беше сам в стаята? Кой говореше? Погледът му обходи ъглите, после вратата... нищо. Само пердето потрепваше леко.

Тогава я видя: сврака, с пера, проблясващи в тъмносиньо и черно, кацнала на прозореца му. Птицата прибра крилете си, поклони главица, сякаш му се представяше, и проговори с човешки глас:

– Аз съм Гая. Дойде време да научиш неща, които не се пишат в книгите. Но ще ги разбереш, ако ме слушаш правилно.

Детето потърка очи. Виждаше я ясно. Чуваше я. Думите ѝ се ронеха бавно във въздуха, по-истински от всеки звук преди това.

– Ти... ти говориш? – едва попита той.

Гая кимна. Погледът ѝ беше топъл и малко насмешлив.

– Свраките знаят много езици. Някои от тях обаче хората отдавна са забравили.

Ардин стисна ръба на леглото. Птицата продължаваше да го гледа, без да мърда. Прекалено спокойна беше. Прекалено истинска. Най-вероятно беше сън. Чипоноско се ошипа по ръката. Мина се-

кунда. Още една. Леката червенина по ошипаното място и болката изчезнаха, вероятно и те с изненада от присъствието на странната сврака.

– Докажи ми, че не сънувам! – чу се да казва момчето.

– Ти още не си започнал да се будиш, Ардин. А вече търсиш доказателства – подскочи още веднъж по перваза Гая и махна с крило, сякаш казваше „Ето, ето!“. – Добре, няма нужда от доказателства – засмя се тя. – Ще ти покажа нещо много просто.

– Какво? – запали се детското любопитство.

– Ако искаш, можем да започнем с езика на птиците. Знаеш ли какво значи, когато сврака поклати глава?

– Не – отговори момчето с широко отворени очи, като че гледаше вълшебство.

– Това значи „Не“, разбира се! – почеса се с крило Гая и направи смешна физиономия. – А щом наклони глава, значи „Интересно“ или „Хайде, кажи още!“. Започне ли да клати опашка, значи се чуди дали да не кацне на главата ти, само за да те разсмее – довери му тя с намигване.

Ардин се засмя и се почувства по-спокоен. Усмивката се разля по лицето му като топъл лъч.

– А пък ако трепне с лявото крило, значи ѝ е студено или някой е изпуснал троха – изкикоти се тя. – Да знаеш: щракне ли с човка три пъти, това означава „Ох, че съм гладна, ама ще изчакам, защото този разговор е по-вкусен от черешов пай!“.

– Вкусен – повтори думите ѝ и се засмя отново момчето. – Ама че си забавна!

– Ето, вече започна да ме опознаваш! Скоро ще поискаш да станем приятели – каза птицата и тракна три пъти с човка.

– Гладна ли си? – прояви загриженост Ардин.

– Малко – призна си Гая.

– А какво обичаш да хапваш?

– Харесвам вкуса на семките – без значение от тиква или слънчоглед. И лешници не бих отказала, но първо ще трябва да ги начупиш. Но най-най-най-много обичам череша, боровинки, резенчета, ябълки и круши.

– Та ти си цяла чревоугодница! – възкликна детето.

– Че лошо ли е това? Никак даже! Знаеш ли, обожавам зрънца сладко грозде и понякога си открадвам от лозницата в двора ти.

– Ето кой крадял гроздето! А мама все се чудеше...

– Е и аз си имам недостатъци: изкушава ме сладкото. А и да си бяхте сложили плашило, да ви пази лозницата! – подразни се леко птицата.

– Не се обиждай! Това лято гроздовете са много. Ще има за теб, ще има и за нас.

– Знаех си, че си най-доброто дете на света. И свириш прекрасно! Виждаш ли, не е чак толкова сложно, колкото си мислиш. Езикът на доброто е като игра – просто трябва да слушаш внимателно и да гледаш с очите на сърцето.

Гая разпери криле, готова да излети надалеч, но видя как се скриха трапчинките по лицето на детето и размисли.

– Ще дойдеш ли отново? – попита Ардин, който

не искаше вълшебството да свърши толкова скоро.

– Обещавам! – тържествено обяви свраката и тракна три пъти с човка, не от глад, а за да подчертае обещанието си.

Тя полетя. Към облаците, към гората или може би към друго дете, очакващо своето чудо. След нея остана само едно перо – черно, със синкав отблясък. Ардин го прибра в малка кутийка. Преди време майка му беше казала, че всяко перо пази част от историята на птица. А тази история тепърва започваше.